

de totes les coses del món, la que més estimo, és la meva honorabilitat, i aquesta és la raó perquè, abans de ferir a ningú en la seva, que suposo ha d'estimar tant com jo la meva, procuro d'assabentar-me, documentar-me fins que quedi tan clara, tan evident la raó que m'assisteix, que a ningú no li'n quedi dubte sobretot en qüestions que són opinables.

2.ª No hi ha res que m'indigni tant com la lleugeresa i la injustícia.

3.ª Considero que l'únic element de judici per saber el que un home pot fer i cal que faci en determinades circumstàncies, és el coneixement del que ha fet en semblants ocasions.

* * *

Descarregada la meva consciència amb aquestes afirmacions, li prego, Dr. Valls, que m'acompanyi a través del seu article, i parlant tan clar com puc i sé, crec que tant vostè com tothom, hi trobarà atacs greus a aquestes meves afirmacions.

En les condicions i obligacions que la llei escrita, l'Estatut del Sindicat, tant l'antic com el modern, imposa al President, no hi ha res que faci referència als càrrecs que ocupi o pugui ocupar en associacions mutualistes. Per aquest cantó segueixo immaculat, amb tot i les seves afirmacions en contra. Tampoc no diuen res les actes dels Consells que han regit el Sindicat. Segueixo immaculat.

Tampoc la consuetud, llei moral que obliga als homes, no ha deixat rastre que el President no pugui tenir càrrecs dels referits. Continua la immaculació. Per fi: l'única referència que hi ha en les actes de les Assemblees, és la que vostè cita de l'any 1926, en què les coses varen quedar com abans, per la defensa del company Dr. Coll, de Girona, i l'estat de consciència dels delegats. El Dr. Coll i els altres delegats, que no canvien perquè sí, d'opinió, segurament seguirien opinant com llavors. Continuo sense màcula.

Però ja veig que vostè i alguns d'altres somriuen pietosament i diuen: i l'Assemblea del 26, de Barcelona, on un centenar de consocis varen presentar una proposició en què es deia que mentre s'ocupés un càrrec del Sindicat no podia acceptar-se, sense dimitir prèviament, cap lloc en les mutualitats?

Això no li diu res? Sí, senyors, que em diu, i és que, quan la passió impera, per més que siguin

doctors els apassionats, a falta d'arguments no es dubta a apellar a argücies. Aquella cèlebre proposició va discutir-se, i es posà en evidència la seva injustícia i el perill que per a la candidatura que anava a avalar-se, representava d'haver-la sostinguda. Però com que s'havia discutit, ja no pertanyia solament als que la signaven, sinó que era de tota la secció, i encara que els signants la van retirar, la Presidència que jo immemorialment ocupava, va preguntar si algú la sostenia. Dos dels signants varen dir que ells, la sostenien, i havia de veure, vostè que no hi era, com a corre-cuita es varen convèncer del perill que hi havia a sostenir-la; i fou retirada, perquè cap d'aquells cent i més que la signaven, no va voler sostenir-la. Per tant, això que va ésser un ardit electoral, és una argücia, no un argument.

De tot això resulta que, sense cap fonament formal, vostè posa en entredit la meva rectitud i correcció, amb evident lleugeresa.

Però en el seu article hi ha palmàries injustícies, no per a mi sol, sinó per a companys meritíssims, l'actuació, bona fe, activitat i talent dels quals, no superats per ningú, han fet que el Sindicat i la Mutual arribessin al grau d'esplendor a què arribaren.

El Dr. Sicart, primer President de la Mutual, era Director i fundador de "Mutual Salus", i posava a contribució la seva inesgotable activitat i els seus coneixements en l'organització del Sindicat i de la Mutual, ara orgull de tots.

El Dr. Taxonera, primer Secretari de la Mutual, era metge de l'"Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria", on portà el seu esperit sindical en un lluminós informe, en perjudici dels seus interessos particulars, puix proposà que no es donés servei mèdic, que el client cobrés 5 duros diaris, i que triés i pagués el metge que volgués. Va aprovar-se i segueix regint aquest acord. No vull dir res dels seus treballs en la Mutual Mèdica, ni dels seus èxits a aconseguir prosélits, de tothom reconeguts.

El Dr. Mias, primer Secretari del Consell Directiu, metge del "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria", qui començà l'organització de les Oficines del Sindicat.

El Dr. Girona, Director mèdic de *La Alianza*, membre del primer Consell Directiu, sobre aportar les seves dotes d'organitzador, va avançar di-